

DE LAATSTE UITNODIGING

Ander werk van Darby Kane

De perfecte echtgenote
Eerlijk duurt het langst

DARBY KANE

De laatste uitnodiging

Vertaald door Hanneke van Soest

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor alle vrouwen die genegeerd, gekleineerd, afgewezen,
vergeten, over het hoofd gezien of mishandeld zijn.
Dit is voor jullie.*

De meeste mensen zeggen dat ze gerechtigheid willen.
Dat willen ze alleen niet echt. Ze willen wraak.
Ze willen de pijn evenredig verdeeld zien.

– David Gerrold

1

De stichting

Zeven vrouwen. Eén stem.

De Sophie Foundation. Voor het grote publiek een liefdadigheidsorganisatie opgericht door een selecte groep machtige vrouwen om speciale projecten te financieren met betrekking tot de gezondheid en het welzijn van vrouwen. Een heel algemeen klinkende doelstelling, en niet per toeval. Achter de schermen voerde een kleinere groep binnen de stichting in het geheim een heel andere agenda uit.

‘Laten we beginnen.’ De vergadering was geopend zonder dat er moest worden geroepen of dat het meer dan eens moest worden gevraagd.

De aanwezigen werkten onmiddellijk mee. Mappen gingen open. Blocnotes verschenen. Ze lieten geen elektronische voetafdruk achter en verbrandden na de vergadering alle documenten. Van die regel weken ze nooit af.

‘Het eerste punt betreft de persoon die in de documenten wordt aangeduid als overtreder C.’

Ze wachtten met stemmen tot iedereen haar zegje had kunnen doen en alle argumenten waren gehoord en afgehandeld. Niemand durfde onvoorbereid te komen. Alleen al het idee was onvoorstelbaar. Ze deden werk van onschatbare waarde. Risicovol en serieus werk.

‘In het licht van de feiten en de geschiedenis, en de waarschijnlijkheid van verdere gewelddaden, vraag ik om onze zwaarste straf.’ Een paar leden keken op bij het gezag dat in de stem van de leider doorklonk. ‘De dood.’

2

Gabby

Gabby Fielding had er een hekel aan om met haar ex-man te moeten praten. Ze was niet zonder reden van hem gescheiden. Een vreselijke reden, waarmee ze nog steeds niet in het reine was, die haar geen andere keus had gelaten dan uit een huwelijk te stappen waarvan ze ooit heel naïef had gedacht dat het voor altijd zou zijn.

Destijds had ze hem ook als haar beste vriend beschouwd, een man die ze kon vertrouwen, wat nu afgezaagd leek. Nu beschouwde ze hem als een gigantische klootzak, meedogenloos in zijn behoefte te willen ‘winnen’, een man die niets gaf om de mensen om hem heen. Een blaaskaak met een opgeblazen ego, ondersteund door een indrukwekkende bankrekening die hij had opgebouwd uit bijna niets... En dat ‘bijna’ had uiteindelijk alles kapotgemaakt.

Die ochtend dreigden ze alweer ruzie te krijgen over hun dochter Kennedy. Ze was veertien en net vertrokken om aan haar tweede jaar te beginnen op een kostschool in upstate New York, zoals hij had geëist. Hij had aangevoerd dat ze een ‘duwtje in de rug’ nodig had en het hoge jaarlijkse lesgeld gelijkgesteld met de garantie op levenslang succes, terwijl hij Kennedy er ondertussen stiekem van had overtuigd dat ze erheen wilde. Gabby wist dat hij die school had gekozen omdat zij het een vreselijk idee vond Kennedy niet thuis te hebben.

De voogdijregeling die Gabby nog geen drie jaar geleden had ondertekend – waar ze al spijt van had voordat ze haar handtekening goed en wel had gezet – vereiste dat ze elkaar vóór 1 september ontmoetten om een schema voor de wintervakantie en de feestdagen voor Kennedy af te spreken. Het zogenaamde juridische genie aan wie Gabby grof geld betaalde om haar bij de scheiding te vertegenwoordigen, had volgehouden dat dat een goed

idee was. Gabby had zich er destijds tegen verzet en had die strijd verloren, maar ze had gelijk gehad dat ze er sceptisch over was geweest.

Baines Fielding, selfmade en diep onder de indruk van alles wat hij had bereikt, onderhandelde niet. Hij gaf niet toe. Hij verloor niet... Of beter gezegd, hij dreigde de geldkraan dicht te draaien om ervoor te zorgen dat hij nooit verloor.

In deze ronde zette hij Kennedy als wapen in, door zijn toestemming te weigeren voor het zomerprogramma dat ze wilde volgen tot 'je moeder aan haar verplichtingen voldoet'. En daarom zou Gabby zoals elk jaar ja en amen zeggen, omwille van Kennedy.

Gabby ademde diep in, op zoek naar de eindeloze bron van zelfbeheersing die nodig was om deze bijeenkomst en de verwachte hoon van Baines te doorstaan. Ze weigerde haar haar te doen of zichzelf snel in het autoraam te bekijken voordat ze naar zijn voordeur liep. Aan de jaren van zich opdirken, cosmetische ingrepen, haar buik inhouden en torenhoge hakken dragen voor zijn plezier was met hun scheiding een eind gekomen.

Ze belde aan. Minuten verstreken zonder dat hij kwam opdagen, dus belde ze nog eens aan.

Niets.

Ze overwoog weg te lopen, maar vreesde dat hij dan zou liegen en zou beweren dat ze niet was komen opdagen. Ze kon niet riskeren nog meer tijd met haar dochter te verliezen. Als hij spelletjes wilde spelen, speelde ze gewoon mee. Misschien zou ze op de motorkap van zijn mooie sportwagen gaan zitten en wachten tot hij schreeuwend het huis uit zou stormen. Nog beter, ze zou door de voordeur naar binnen gaan.

Na wat gerommel in haar tas vond ze de extra sleutel die ze niet hoorde te hebben. Binnenkomen zonder zijn toestemming zou hem kwaad maken, misschien zou er een alarm afgaan, maar wat dan nog? In de laatste week van augustus was het in Washington verstikkend heet en vochtig. Na een paar minuten zonder airco plakten de kleren aan haar lijf. Ze dreigde te smelten tot er slechts een enorme, überchic gekleed plasje van haar over was.

Toen ze de deurknop aanraakte, ging de deur meteen open. Geen piepend alarm. Geen geschreeuw dat ze wederrechtelijk het

huis betrad dat zij had uitgekozen en ingericht... en vervolgens bij de scheiding was kwijtgeraakt.

‘Baines?’ Ze riep zijn naam, en daarna, veel zachter: ‘Klootzak?’
De woorden weerkaatsten zonder reactie.

Vreemd.

Haar sandalen klakten op het marmer van de hal. Toen ze er had gewoond, had ze al dat glanzende wit mooi gevonden. Nu leek het grimmig en kil, wat paste bij de persoonlijkheid van de huidige eigenaar.

‘Baines, wat krijgen we nou? Waar zit je?’ Terwijl ze rondliep, galmde haar stem door de twee verdiepingen hoge entree.

Hij kwam niet tevoorschijn, met de perfecte kuiltjes in zijn wangen en de gebruikelijke ‘wat is er mis met jou’-uitdrukking op zijn gezicht. Ze nam aan dat haar zeer drukbezette, zeer belangrijke ex een punt probeerde te maken.

Ze liep door de entreehal naar de gelambriseerde bibliotheek, die zich aan de andere kant bevond. ‘Hé, ben je aan de telefoon?’

Ze stapte de deuropening in en... rood. De schokkende kleur vlamde voor haar neus op. Fel en misplaatst. In vlekken en spetters. In een willekeurig stippelpatroon verspreid over het schilderij naast hem. Druipend over zijn witte overhemd. Sijpelend uit het gat bij zijn oor.

Het paniekerige geschreeuw in haar hoofd zei haar dat ze de benen moest nemen, maar ze kon zich niet verroeren. Ze struikelde. Uit haar evenwicht gebracht stootte ze tegen iets hards aan. De wand, een meubelstuk – ze wist het niet, en het kon haar ook niet schelen, want alles, van haar hersenen tot haar botten, werd gevoelloos.

Hij kon niet...

Baines. Ze probeerde zijn naam te zeggen. Ze dacht dat haar mond openging, hoewel ze het niet zeker wist. Al dat bonkende lawaai in haar hoofd, de wirwar van gedachten, en toch kwam er geen geluid uit haar keel.

Het leek alsof alle lucht uit de kamer werd gezogen. Even had ze het gevoel alsof ze werd achtervolgd en opgejaagd, toen werd het donker om haar heen.

3

Jessa

‘Wat ben jij toch een sneu type.’ Zijn woede, die meestal getemperd en beteugeld was en die hij verborg achter een babyface en een bril met een smal zwart montuur, kwam zonder waarschuwing naar buiten.

Jessa Hall raakte niet in paniek, want ze was wel wat gewend. Ze kreeg regelmatig opmerkingen naar haar hoofd over haar vermeende incompetentie, of over hoe lelijk ze was en dat ze alles kapot had gemaakt. Ze was echtscheidingsadvocaat. Misplaatste haat hoorde erbij.

Het probleem op dat moment was dat Darren Bartholomew uit zijn plaat ging. Zesenvertig jaar oud, objectief gezien waarschijnlijk op een rijke-witte-mannen-manier aantrekkelijk, maar niet in haar ogen. Hij kwam naar de rechtbank in zijn gebruikelijke nerdy, onberispelijk geperste pak. Hoewel hij kon doorgaan voor een hoogleraar aan een universiteit, was hij adjunct-directeur van... iets in een honderd jaar oud familiebedrijf, wat betekende dat hij niet veel meer deed dan cheques uit een trustfonds innen.

Ze kende zijn gezin pas drie weken. In die tijd had hij nog nooit zijn stem verheven. Nooit tekenen van woede getoond. Nooit geschreeuwd. Hij was het toonbeeld van kalm, praktisch fatsoen geweest. Een slimme en betrouwbare man. Degene die luisterde en de juiste dingen zei. Dat hij op nog geen twee meter afstand van twee sheriffs, in de hal buiten de rechtszaal, zijn masker liet vallen en zijn ware aard liet zien, de man voor wie zijn vrouw bang was, verbaasde Jessa.

Ze weigerde zwakte te tonen toen ze zich naar hem omdraaide. ‘Door mij uit te schelden helpt u uw zaak niet, meneer Bartholomew.’

Ze had gehoopt dat de schooljufachtige scherpte in haar stem

hem terug naar de werkelijkheid zou brengen en hij zijn gebruikelijke façade van wellevendheid weer zou optrekken. De discussie gaf zijn van hem vervreemde vrouw de dekking die ze nodig had om achter zijn rug weg te glippen naar de liften.

Darren knipperde niet eens met zijn ogen toen hij tegenover Jessa stond. 'Je hebt geen idee wat je hebt gedaan.'

'Ik heb nog niets gedaan.' Tijdens de hoorzitting had de rechter het woord gevoerd, maar Jessa begreep wel dat zij het doelwit zou zijn. Voor een deel was dat haar taak als procesvoogd. Ze was door de rechtbank aangesteld om de belangen van Curtis Bartholomew te behartigen, de vijfjarige die werd verscheurd in de vechtscheiding van zijn ouders.

Haar firma, een advocatenkantoor voor familierecht dat een reeks rechters had geleverd aan het Montgomery County Circuit Court en het Maryland Court of Appeals, nam voogdijzaken op zich als dienst aan de rechtbank. Haar was de scheiding van de Bartholomews toegewezen, én Curtis, en ze wilde echt dat ze nu weer op kantoor was en iets anders deed dan dit, het maakte niet uit wat.

'Zij heeft de voogdij,' zei hij. Zij, vermoedelijk Ellie Bartholomew, zijn vrouw.

'Uw vrouw heeft de tijdelijke, fysieke voogdij. U hebt bezoekerrecht.' Iets wat zijn advocaat hem zou moeten uitleggen, niet zij. Jessa ging op haar tenen staan en keek of ze de veel te dure advocaat zag die duidelijk meer wist van ondernemingsrecht dan van echtscheidingen.

'Ik mag niet blijven logeren.' Darren schudde zijn hoofd. 'Ik kan mijn zoon maar beperkt zien.'

'Ik weet dat dat vervelend is.' Jessa probeerde Darrens advocaat een teken te geven dat hij haar moest komen steunen, dat hij Darren moest uitleggen dat de voogdijzaak een heel slechte start had gehad doordat hij in het bijzijn van Curtis en zijn vriendjes zijn vrouw het huis uit had gezet en haar een plunjezak achterna had gesmeten. De rechter was niet onder de indruk geweest van Darrens onoprechte verontschuldiging voor zijn gedrag, en daarom zaten ze nu met deze puinhoop. 'Maar het is gewoon in afwachting van de evaluatie van de psycholoog, mevrouw Downing, en...'

'Ze is niet eens slim genoeg om Curtis' lunch klaar te maken.'

Darren sloeg zijn zachte, niet-bedreigende toon weer aan, al strookte die niet met de drift die achter zijn woorden schuilging.

Jessa nam aan dat hij opnieuw doelde op de tekortkomingen van zijn vrouw. Of wellicht bedoelde hij mevrouw Downing. Misschien wel alle vrouwen. Wie zal het zeggen? Dat vatte wel zijn hele argument samen waarom hij de voogdij moest krijgen: de vrouw met wie hij was getrouwd, was te incompetent, te dom en te onbekwaam om hun zoon zelfs maar te zien, laat staan de voogdij over hem te hebben.

Darren was een man van alles of niets, die al duidelijk had gemaakt dat de invloed en het geld van zijn familie van het grootste belang zouden moeten zijn als het erom ging wie Curtis het best kon opvoeden. Hij had Curtis iets te bíeden. Vakanties. Onderwijs aan een privéschool.

Jessa mocht dat type man helemaal niet. Hij leek goedaardig, kwam aanvankelijk over als zorgzaam en toegewijd. Was compleet geschokt dat zijn vrouw het huwelijk wilde beëindigen en duidelijk verrast door haar beslissing na een uit de hand gelopen, onbelangrijke ruzie, zo legde hij althans uit waarom hij zijn vrouw het huis uit had geschopt. Maar hier, vandaag, kwam de echte Darren tevoorschijn.

Ineens glimlachte hij, alsof ze een gesprekje voerden over het weer of een ander onschuldig onderwerp.

Jessa vond de zogenaamd kalme versie van Darren nog griezeli-ger dan de woedende versie.

Darren dempte zijn stem tot gefluister. ‘Als er iets met mijn zoon gebeurt voordat ik de puinhoop die jij ervan hebt gemaakt kan rechtzetten, vermoord ik je. Het is maar dat je het weet.’

De woorden, zo zacht uitgesproken, zo koel en onverstoort, schokten haar. ‘Pardon?’

Darren was al weggelopen. Hij liep in de richting van de she-riffs, stak zijn hand uit en stelde zich voor. Om politieke spelletjes te spelen, zoals hij gewoon was.

Eindelijk kwam zijn advocaat voor haar staan. ‘Wilde je iets?’

Wat ondersteuning, eikel. ‘En dan kom je nú opdagen?’ Toen de andere advocaat zijn wenkbrauwen fronste, probeerde Jessa het opnieuw. ‘Je cliënt heeft me net bedreigd.’

‘Hij lijkt me prima in orde.’ Hij keek even naar Darren, waarna hij weer naar haar keek. ‘Hij maakt vrienden, zoals gewoonlijk. Wat dat betreft is hij een natuurtalent. Je moet weten dat hij het niet gewend is te verliezen.’

Zo bevoorrecht. ‘We hebben het over de voogdij over zijn zoon, niet over een zakendeal.’

De advocaat lachte. ‘Je doet alsof hij weet wat het verschil is.’

4

Gabby

Uren nadat Gabby Baines' bibliotheek in was gelopen, zat ze tegenover twee politieagenten aan de eetkamertafel waar Baines zo hard voor had gestreden toen ze bij de scheiding de boedel verdeelden. De man had niets voor het huis uitgezocht, nog geen servet, maar hij had gevochten om elk meubelstuk, bord en gordijn in het vertrek.

De man in uniform keek haar bezorgd aan. 'Wilt u dat we iemand voor u bellen?'

Gabby staarde de entreehal in en zag verschillende forensische en andere deskundigen haar voormalige huis in en uit lopen. Op dat moment voelde het alsof de hele wereld door het huis rondkloste.

Deze keer deed de vrouw aan de andere kant van de tafel een poging. 'Mevrouw Fielding?'

Bij het geluid van haar stem draaide Gabby haar hoofd snel weer naar het gesprek aan de tafel. De laatste paar minuten, uren, of hoeveel tijd er ook was verstreken sinds ze Baines' kantoor in was gelopen, vervaagden. Ze kon zich niet herinneren dat ze de politie had gebeld of binnengelaten. Haar laatste herinnering was... wa-zig. Ze had Baines ineengezakt achter zijn bureau zien zitten en haar wereld was tot stilstand gekomen.

'Ik ben rechercheur Melissa Schone,' ging de vrouw verder.

'Rechercheur?' Voor het eerst beseftte Gabby dat de vrouw geen uniform droeg, zoals de agent naast haar. Haar zwarte pak stond in schril contrast met haar bleke huid en witblonde haar. De ongewone combinatie was markant.

De rechercheur hield een glas water vast, maar haar handen verklaptten haar leeftijd niet. Ze zou in de veertig of vijftig kunnen zijn. Gabby kon het niet zeggen. Ze keek naar haar eigen handpal-

men. Haar handen trilden toen ze ze omdraaide en alle zuurverdiende lijnen van haar negenendertig jaren bekeek.

‘We weten dat u erg geschrokken bent, maar kunt u wat vragen beantwoorden?’ vroeg de rechercheur.

Misschien... Het bezoek aan Baines kwam in stukjes terug. Vervormd en oneffen. Gabby wist niet of ze de flitsen in haar hoofd kon vertrouwen.

Angst. Bloed. Baines.

Ze vroeg het eerste wat er in haar hoofd opkwam. ‘Is hij dood?’

De politieman knikte. ‘Ja.’

Gabby wachtte tot het verdriet haar zou raken, maar het was dat haar omsloot en haar emoties vertroefelde, waardoor alle herinneringen mistig werden, hing er nog. Ze herinnerde zich dat ze hierheen was gekomen om te strijden om tijd met Kennedy... *Kennedy! O god.* Hoe moest ze Kennedy over haar vader vertellen? Baines was dol op haar, gaf haar alles wat ze wilde. Dit zou haar kapotmaken.

Paniek kolkte door Gabby heen. Ze hapte naar lucht, maar kreeg toch niet genoeg adem. ‘Ik moet naar mijn dochter toe.’

‘Vertel ons eerst eens wat er is gebeurd,’ zei rechercheur Schone.

Gevangen. Het woord zoemde rond in Gabby’s hoofd. Ze moest hierdoorheen voor ze weg kon, dus dwong ze haar lijf stil te zitten. Ze probeerde zich te concentreren op de gebeurtenissen, al bleven een paar woorden in haar keel steken. ‘Ik kwam binnen en zag hem in elkaar gezakt op zijn stoel zitten.’

‘De deur was niet op slot?’ vroeg de rechercheur.

‘Ik heb een sleutel.’ Een feit dat Gabby nu betreurde. ‘Wacht... De deur zat niet op slot. Ik heb mijn sleutel niet gebruikt. Misschien niet.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik weet het echt niet meer.’

‘Oké.’ De rechercheur ging verder met wat klonk als een vooraf opgestelde lijst vragen. ‘Waarom was u hier vandaag?’

‘Vanwege voogdijzaken.’ De flarden vielen op hun plek en een laatste, gruwelijke herinnering, die haar bijna de adem afsneed, flitste aan Gabby’s geestesoog voorbij. ‘Al dat bloed.’

‘Ja, we geloven dat uw man...’

‘Ex-man.’ Gabby greep naar het enige wat haar aansprak. Het enige waar ze controle over had. ‘We zijn gescheiden.’

Ze dwong zichzelf nu te stoppen. Ze had de gewoonte door te ratelen wanneer ze zenuwachtig was of iets probeerde te verhullen, en ze wilde niet dat ze terwijl ze praatte aan dat laatste dacht.

De agenten keken elkaar aan, waarna rechercheur Schone zei: 'Ja, natuurlijk. We vragen ons af of u aanwijzingen had dat dit kon gebeuren. Misschien iets aan zijn stemming, of mogelijk iets wat hij tegen u heeft gezegd?'

Dit? De vraag sloeg nergens op. 'Waar hebt u het over?'

De rechercheur klemde haar handen steviger om het glas in haar handen. 'Later krijgen we natuurlijk meer informatie, maar de eerste tekenen wijzen op zelfmoord.'

'Jezus, nee.' Gabby vocht zich een weg door de verwarrende, tegenstrijdige gedachten die haar overvielen: hoe geheimzinnig hij was gaan doen aan het eind van hun huwelijk, de onverstoorbare houding die hij tijdens de scheiding had aangenomen. Van de man met wie ze was getrouwd was hij veranderd in de zakenman die het leuk vond moeilijk te doen.

De rechercheur zette haar glas aan de kant en begon opnieuw. 'Sommige mensen hebben een langdurige depressie. Anderen hebben wanhoopsgedachten die meer te maken hebben met bepaalde situaties, bijvoorbeeld na een faillissement, of door eenzaamheid of teleurstelling. Echtscheiding is een verlies, zelfs als iemand er zelf voor kiest.'

Dat was een understatement. 'Baines zou nooit zelfmoord plegen.' Het was een lachwekkend idee. Het kostte haar al haar zelfbeheersing om niet toe te geven aan haar zenuwen en een grap te maken waardoor ze zichzelf per ongeluk verdacht zou maken.

'Weet u of hij een pistool in huis had?' vroeg rechercheur Schone.

Maar... Nee. Gabby schudde haar hoofd. 'U snapt het niet.'

De rechercheur leunde naar achteren. 'Leg het ons dan uit.'

Gabby had geen idee waarom ze het zo belangrijk vond dat de politiemensen begrepen wat voor man er nu in een lijszak lag, maar dat vond ze nou eenmaal. 'Ik weet niet hoe mijn leven op dit punt is terechtgekomen. Ik zal jarenlang therapie nodig hebben om dat uit te zoeken.' *Daar gaat het nu niet om.* Het kostte haar moeite om door alle verbazing en flarden van herinneringen de weg terug te vinden naar het onderwerp. 'Dat doet er niet toe. Het

punt is dat mijn ex-man veel te veel van zichzelf hield om de wereld van zijn bestaan te beroven.'

Op die opmerking volgde een stilte. Zelfs een man in de entreehal keek op.

'Het komt niet vaak voor dat iemand een verklaring van de politie wil dat het moord in plaats van zelfmoord is, waarmee diegene de verdenking op zichzelf laadt.' In de stem van de rechercheur klonk een weinig subtiele waarschuwing door.

'Ik heb het niet gedaan. Ja, hij maakte me woedend, en ik heb er misschien grapjes over gemaakt... Maar ik heb het niet gedaan. Dat zou ik nooit doen. Ik zou het niet kunnen.' Gabby zag aan hun blik dat ze er niet van overtuigd waren en had spijt van haar nerveuze lach en geratel. Dit zouden ze haar niet in de schoenen schuiven. Dat weigerde ze te laten gebeuren. Ze had haar hele leven gestreden, en daar stopte ze nu niet ineens mee. 'En die andere persoon dan?'

Ze staarden haar aan.

'Toen ik binnenkwam, was er nog iemand in de bibliotheek,' zei Gabby, die naarmate ze langer praatte steeds zekerder werd van haar verklaring. Het vreemde geluid en het merkwaardige gevoel vlak voordat alles zwart werd. 'Iemand viel me aan.'